

The image is a detailed drawing of a butterfly, rendered in a style that combines naturalistic elements with abstract, expressive lines. The butterfly's wings are the central focus, with a large blue section on the left, a green section in the middle, and an orange section on the right. The drawing uses a variety of colors and textures, including shades of blue, green, orange, and grey. A human eye is integrated into the design, positioned in the center of the butterfly's body, looking directly at the viewer. The overall composition is dynamic and visually striking.

Poezija

Nika Ban Sulić

Poezija

Nika Ban Sulič

POEZIJA

Avtorica: Nika Ban Sulič

Urednica: Nika Ban Sulič

Oblikovanje in prelom:
Andreja Štepec

Naslovnica in slike: Nika Ban Sulič

Založba: Društvo ŠENT

Elektronska

Letnica izdaje: 2026

Kazalo:

Mladost	5
Upanje	7
Samota	8
Čakanje	10
Slovo	12
Želja	13
Pojdi z mano	14
Strah	15
Prijateljica	16
Neskončnost	18
Pozaba	20
Veselje	22
Iskanje	23
Čakam te... ..	24
Tebi v veselje	25
Uničenje	26
Omamna leta	27
Odšla bom	28
Polje	29
Moja duša	30
Pesem	32

April	33
Moja mladost	35
V samoti večera	36
O norosti	37
Mir v duši	38

Mladost

Še enkrat bo mladost
stegnila roko.
Podala mi jo bo,
me ovila in na koncu zapustila.

A ljubila jo bom srčno,
da nikoli več tako.
Bila je ena, lepa,
grenka, a moja.

Slika »Želja«, Nika Ban Sulič

Upanje

Bodo neurja in temne noči.
Življenjsko blede sen nasmeha
se bo raztegnil po blede niti
hrepenenja.

Ali želiš umreti?

Živi v sreči, živi moj duh!
Sploh nebi rad umrl.

Le blede odsev nasmeha.
Pogrezni se v sanje
in umiraj z življenjem.
Moj bog, zagori v srečo.

Samota

Zvezde – v njih glasovi,
tisoč glasov.
Ona plavolasa, a sama.
Prihajajo zvoki jeseni,
odhajajo, odhajajo.
Ničesar ni več.
Vrni se dan, vrni se spomin;
vrni se vsaj duh tvoj.
Le plamen sreče in tema.
Mraz z okusom trdosti.
Na tvojih ustih snežinke.
V srcu pa toplo.
Sreča, ki je gorela za naju
je ugasnila.
Ostale so le zlovešče sence,
čedalje manjše.
Za vedno, za vedno.

Slika »David Bowie«, Nika Ban Sulič

Čakanje

Luči so dobile svoj lesk,
kadar si prihajal.
Ceste so zasijale s svojimi lužami.
Kostanji so se potopili v tihoto
jesenskih vetrov.
Tišina je zakraljevala v noč.
Ni bilo slišati tvojih stopinj,
čutilo jih je srce.
Veter je utihnil med zidovi ulic.
Zvonec pa je pozvonil.
Ali boš kdaj vedel,
kako je odzvanjala trdota tvojega
poljuba.

Slika »Luna«, Nika Ban Sulič

Slovo

Tvoje toke ni več na ljubljenem licu.
Šepet umira v ostrini večera.
Poljub ne drsi po pramenu las.
Klopce v Tivoliju se potapljajo v svit
jutra za druge pare.

Slika »Pogled na promenado s
Tivolskega gradu«

Želja

Veš, nekdo ti mora zvečer položiti
roko na utrujeno glavo.

Ni važno kdo.

Začutiš vonj cipres,
ogenj v očeh,
nežnost v dlaneh.

Nekdo ti mora reči,
ljubezen ni le beseda.

So obledele trave,
gube na licu,
bojazen v srcu.

Nekdo mora reči,
nisi sam,
sem ob tebi,
tvoj sem.

Pojdi z mano

Ali greš z menoj zopet tja?
Kjer se igrajo trave,
prebivajo zvoki,
se rojevajo sonca.

Strah

Prišla si kot pomlad v moje srce.
Nežna,
preplašena,
sama.

Prišla si kot plamen.
A boječ,
v strasteh,
se bojim,
spet ostati sama.

Slika »Pejsaž«, Nika Ban Sulič

Prijateljica

Prijateljica,
pridi zopet k meni.
Ob soju svetilk,
žarometih izgubljenih v noč.

Prijateljica,
pridi zopet k meni.

Ni važno zakaj.

Prijateljica,
bodi lepa,
nedosegljiva,
sama,
žalostna.

Prijateljica,
pridi zopet k meni.

Slika »Prijateljica«, Nika Ban Sulič

Neskončnost

Mirnost zvonjenja,
se staplja v prostranost gozda.
Ni več ne preteklosti,
ne prihodnosti.
Zvoki jeseni prihajajo, odhajajo.
V neskončnost.

Slika »Odsev Nunske cerkve v bližnji stavbi«, Nika Ban Sulič

Pozaba

Zadišalo je po borovcih,
prišel si.

Vonj cipres je priplaval, prišel si.

Otrok me je poklical – mami -,
Pozabila sem na ciklame.

Slika »Cvetice«, Nika Ban Sulič

Veselje

Kostanji se vzpenjajo v megleno
nebo.

Sedim in mislim.

V sebi čutim moč, veselje, upanje.

Jate golobov me ne strašijo več.

Iskanje

V noči, ko slišiš vlak,
ko pridrvi mimo avto,
ko se ljudje smejuje,
sama stojim.

Kje je tisto?

Brez besed se prepognem in
ko umre tišina,
ko se slišijo vlaki,
ko drvijo avtomobili,
se izgubi vprašanje.

Smisel sebe izgubim.

Čakam te...

Te emocije in gledanje v zidove.
In to ne uro ali dve.
In v to se pahneš sam.

Pozabiš, da zvečer oživi šepet.
Tihi pogovori, stisk roke, pomenljivi
pogledi v noči,
pozibavanja v ritmu jesenskih bilk,
bučen zvok kitar...

Le zastrto okno, plapolanje zaves,
skrivnosten ščip, zažarena luna -
in jaz.

To čakanje, samotni večeri.

In to ne dan ali dva.
In to ne prisilno.

Tebi v veselje

Bi odšel spet na tiste
zlate črke spominjat, ko si mi pel
pesmi?

– Nočem!

Bi gledal moje oči
začaran do jutra?
-Ni vredno!

Bi mi spet rekel,
da me ljubiš?
-Škoda moči!

Bi si želel spet lahko dotakniti mojih
voščenih prstov?
-Ne!

Bi rekel – Pojdi z menoj na ples?
In omamno bi se s teboj vrtela v noč...

Uničenje

S teptanjem bi uničila
ves svoj svet v sebi,
da bi kričale zvezde,
da bi ječalo drevje,
da bi umirali oblaki.

Nato bi s krvavimi ustnami
posrkala vse steklene črepinje
in z gnusom izpljunila ogabnost.

Omamna leta

Hodila bom, da bo tisto.
Bistrost spet oblekla moje dni.
Plela bom zelene voske
z bledih vrtov;
spet bo vonjalo poletje in
zibala se bom preko trdih tal.
Nikoli več se ne bodo
vrnila omamna leta.

Odšla bom

Odšla bom...

V slovo bom pomahala nebu,
soncu in zelenju,
nato bom odšla.

Ne, ni važno kam, le odšla bom.

In samota bo pela pesem,
ki bo umirala iz dneva v dan.

Slika »Tihožitje po Cezannu«

Polje

Bel saten se ovija,
steber moje duše kriči.

In sonce mojega jutra je vzšlo.
Stopam na polje,
kjer rdeča krila
kričijo dežju.

Stopam po zelje.

Slika »Cvetovi«, Nika Ban Sulič

Moja duša

Duša moja si kot ptica,
nemirna vrhove loviš.
Na najvišjih vejah
se življenja radostiš

Duša moja si kot srna,
vsa uboga v
strahu, bolečini v samoti ihtiš.

Duša moja si kot veter,
nemirna čez travnike brziš.
Nosijo te oblaki, zvezde, tema,
viharji,
da med njimi nemirna obležiš.

Slika »Jeleni«, Nika Ban Sulič

Pesem

Pesem moja, vame se utoneš,
s strastjo zažariš,
z bolečino zaihtiš.

In ko te napišem,
z mano izgoriš.

April

Zvok se strjuje z mehkim dimom,
ki se vali med nežnimi akordi.
Usode trka.

Prihaja čas dežja, toplote, ljubezni.
Pleši usoda.
Naj piha veter sreče in
usahne naj studenec žalosti.

Slika »Veter sreče«, Nika Ban Sulič

Moja mladost

Zelenje prepredeno s
peščeno sivino in
ledeno mrzel drget.

V samoti večera

Ko boš spet prišel, ne bom odprla
vrat.

Tiho bom sklonila obraz v hladne
dlani in izjokala svoj strah v samoti
večera.

O norosti

Veš, prijatelj moj, to ni norost.
Norost niso najčistejša doživljanja v
tebi.

Norost ni ljubezen, ne ples, ne
veselje, ne pomlad, ne poletje.
To vse je ljubezen do vsega kar
obstaja okoli nas.

Če je kje norost doma, je v sovraštvu.

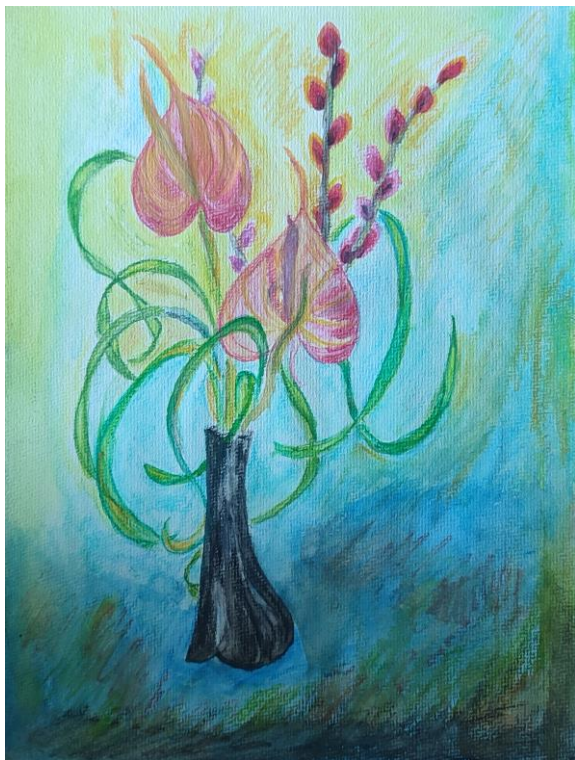
Mir v duši

Dan se je strnil v lep večer.

Ženske drsijo mimo mene kakor tihe
ladje.

Pogovor je postal le šepet.

In mir se je naselil v mojo dušo.

Slika »Šopek rož«, Nika Ban Sulič